KOMISIJA EVROPSKIH SKUPNOSTI

Bruselj, 8.2.2007
COM(2006) 744 konč.

ZELENA KNJIGA

o pregledu pravnega reda Skupnosti o varstvu potrošnikov

ZELENA KNJIGA

o pregledu pravnega reda Skupnosti o varstvu potrošnikov

Kazalo

1. Uvod ... 3

2. Ozadje ... 3

2.1. Cilj in status pregleda ... 3

2.2. Odnos med pregledom in drugo zakonodajo Skupnosti ... 5

3. Glavna vprašanja ... 6

3.1. Nove smeri razvoja trga ... 6

3.2. Razdrobljenost pravil ... 6

3.3. Pomanjkanje zaupanja ... 7

4. Možnosti za prihodnost ... 7

4.1. Možnost I: vertikalni pristop ... 8

4.2. Možnost II: mešani pristop (horizontalni instrumenti, po potrebi kombinirani z vertikalnimi ukrepi) ... 8

4.3. Možnost III: „brez zakonodajnih ukrepov“ ... 9

4.4. Možna področja uporabe horizontalnega akta ... 9

4.5. Stopnja usklajevanja ... 9

4.6. Posvetovanja, vključena v Prilogo I ... 11

ANNEX I: ISSUES FOR CONSULTATION

ANNEX II: CONSUMER DIRECTIVES UNDER REVIEW

1. UVOD

S to zeleno knjigo Evropska Komisija poziva vse zainteresirane, da izrazijo svoja stališča glede vprašanj, ki so se pojavila med pregledom pravnega reda Skupnosti o varstvu potrošnikov, in da najkasneje do 15/05/2007 pošljejo svoje odgovore (označene z „Response to the Green Paper on the Review of Consumer Acquis"/„Odgovor na Zeleno knjigo o pregledu pravnega reda Skupnosti o varstvu potrošnikov") na spodnji naslov.

European Commission
Directorate-General Health and Consumer Protection
Rue de la Loi 200
1049 Brussels
Belgium

Odgovore lahko pošljejo tudi po elektronski pošti na naslov SANCO-B2@ec.europa.eu.

Odgovori in pripombe bodo objavljeni na spletni strani Generalnega direktorata Evropske Komisije za zdravje in varstvo potrošnikov, razen če zainteresirane stranke temu izrecno nasprotujejo. Komisija bo prispevke preučila in v prvi polovici leta 2007 objavila njihove povzetke. Komisija bo na podlagi izida posvetovanj odločila, ali je potrebna zakonodajna pobuda. Vsakemu zakonodajnemu predlogu bo priložena ocena učinka.

2. OZADJE

2.1. Cilj in status pregleda

Komisija je leta 2004 uvedla pregled pravnega reda Skupnosti o varstvu potrošnikov[1], da bi s pomočjo poenostavitve in dopolnitve obstoječega zakonodajnega okvira dosegla boljšo pravno ureditev. Postopek pregleda je opisan v sporočilu iz leta 2004 „Evropsko pogodbeno pravo in revizija pravnega reda Skupnosti: pot naprej.[2]

Pregled zajema osem direktiv, ki so namenjene varstvu potrošnikov[3]. Daljnosežni cilj pregleda je pravi potrošniški notranji trg, ki bi poiskal pravo ravnotežje med visoko ravnijo varstva potrošnikov in konkurenčnostjo podjetij, obenem pa zagotavljal dosledno spoštovanje načela subsidiarnosti. V idealnih razmerah bi ob koncu tega projekta bilo idealno, če bi se potrošnikom v EU lahko preneslo sporočilo: „Ni važno, kje v EU ste ali kje kupujete; vaše osnovne pravice so povsod enake." To je v skladu s pristopom Komisije v njenem sporočilu „Agenda državljanov – doseganje

---

1 COM (2004) 651 konč., UL C 14, 20.1.2005, str. 6.
2 COM (2004) 651 konč., UL C 14, 20.1.2005, str. 6.
3 Glej seznam v prilogi II. Pomembno je omeniti, da to, kar je splošno znano kot „pravni red Skupnosti o varstvu potrošnikov", ne zajema vse zakonodaje o varstvu potrošnikov v EU. Pred kratkim sprejeta direktiva o nepoštenih poslovnih praksah na primer ni vključena v pravni red Skupnosti o varstvu potrošnikov. Poleg tega lahko mnogo določb, ki so namenjene varstvu potrošnikov, najdemo v zakonodaji EU za posamezne sektorje, kot je zakonodaja na področju e-trgovanja, finančnih storitev.

rezultatov za Evropo“[4]. Z drugimi besedami, zaupanje potrošnikov v notranji trg je treba krepiti z zagotavljanjem visoke ravni varstva po vsej EU. Potrošniki morajo imeti možnost, da se zanesejo na enakovredne pravice in uporabijo enakovredna pravna sredstva, kadar pride do težav.

Prav tako moramo poskrbeti, da bodo podjetja, nenazadnje tudi mala in srednja podjetja, lahko imela koristi od bolj predvidljivega zakonodajnega okolja in enostavnejših pravil EU z namenom zmanjšati njihove stroške usklajevanja in bolj na splošno omogočiti lažje trgovanje po vsej EU, ne glede na to, kje imajo sedež.

Pregled pravnega reda Skupnosti o varstvu potrošnikov lahko ponudi enkratno priložnost za posodobitev obstoječih direktiv o varstvu potrošnikov z namenom poenostaviti in izboljšati zakonodajno okolje za poslovne subjekte in potrošnike ter po potrebi izboljšati ali razširiti varstvo, ponujeno potrošnikom. To je popolnoma v skladu s posodobitvijo notranjega trga. V ta namen se direktive preučujejo posamezno in kot celota z namenom odkriti zakonodajne vrzeli in pomanjkljivosti, ki vplivajo na vse direktive, ter težave, značilne za posamezne direktive. Kakor je bilo predvideno v prvem letnem poročilu o napredku[5], ta zelena knjiga zaključuje diagnostično fazo pregleda, povzema prve ugotovitve Komisije in poziva k izražanju stališč o nekaterih možnostih za pregled pravnega reda Skupnosti o varstvu potrošnikov. Ugotovitve Komisije so rezultat naslednjih dejavnosti:

– Primerjalna analiza uporabe direktiv v državah članicah, vključno s sodno in upravno prakso[6].

– Decembra 2005 je Komisija ustanovila stalno delovno skupino strokovnjakov iz držav članic, ki se je v letu 2006 trikrat sestala in obravnavala pregled določenih direktiv.

– V prvi polovici leta 2006 so bile organizirane številne delavnice za zainteresirane strani v povezavi z dejavnostmi za skupen referenčni okvir za pogodbeno pravo[7]. Te delavnice so se osredotočale na točke pogodbenega prava, ki se neposredno nanašajo na pregled pravnega reda Skupnosti o varstvu potrošnikov[8].

---

4 COM (2006) 211 konč.

5 Prvo letno poročilo Komisije o napredku v zvezi z evropskim pogodbenim pravom in pregledom pravnega reda Skupnosti, COM (2005) 456 konč.

6 Primerjalna analiza zakonodaje o varstvu potrošnikov ES je voljo na http://ec.europa.eu/consumers/cons_int/safe_shop/acquis/index_en.htm.

7 Glej Sporočilo Komisije o evropskem pogodbenem pravu in reviziji pravnega reda Skupnosti: pot naprej, COM (2004) 651 konč., in Prvo letno poročilo Komisije v zvezi z evropskim pogodbenim pravom in pregledom pravnega reda Skupnosti, COM (2005) 456 konč.

8 Obravnavane so bile naslednje teme: potrošniška prodaja blaga (vključno z neposredno odgovornostjo proizvajalca), nepravični pogoji v pogodbah, predpogodbene obveznosti sporočanja v potrošniških pogodbah, pravica potrošnika do odstopa od pogodbe in pravica potrošnika do odškodnine. Glej drugo letno poročilo o napredku v zvezi s skupnim referenčnim okvirom […], ki bo do v 2007 objavljeno na spletni strani Generalnega direktorata za zdravje in varstvo potrošnikov.

– Analiza odnosa potrošnikov in podjetij do obstoječe zakonodaje na področju varstva potrošnikov in njenih vplivov na čezmejno trgovanje[9].

Poleg tega je Komisija ocenila, kako so države članice prenesle različne direktive, ki se pregledujejo, v nacionalno zakonodajo. Objavljena so bila poročila o izvajanju direktive o označevanju cen na mersko enoto[10] in direktive o prodaji na daljavo[11]; poročila o izvajanju direktive o prodaji blaga in garancij („direktiva o potrošniški prodaji“) ter direktive o opustitvenih tožbah pa bodo objavljena kmalu.

Poleg že opravljenih dejavnosti bodo vse zainteresirane strani zaprošene za mnenje o specifičnih težavah, ki jih je Komisija odkrila med pregledom direktive o paketnem potovanju in direktive o prodaji od vrat do vrat. Te bodo obravnavane v delovnih dokumentih, ki bodo objavljeni na spletni strani Generalnega direktorata za zdravje in varstvo potrošnikov. Komisija je odkrila vrsto težav v zvezi z dolgoročnimi turističnimi proizvodi, ki zahtevajo hitro rešitev. Zato je Komisija začela pripravljati predlog za revizijo direktive o časovnem zakupu[12].

2.2. Odnos med pregledom in drugo zakonodajo Skupnosti

Glede na obseg področij, ki jih zajema pravni red Skupnosti o varstvu potrošnikov, in na prekrivanja z drugimi direktivami za notranji trg, bo treba oceniti učinek vsakega predlaganega ukrepa, ki bo izhajal iz te zelene knjige, na področja, kot je e-trgovanje ali pravice intelektualne lastnine. Ukrepi, ki bodo izhajali iz Zelene knjige, zlasti ne smejo posegati v delovanje klavzule o notranjem trgu direktive o e-trgovanju.

Pregled ne bo vplival na pravila Skupnosti o koliziji zakona. Na tem področju je Komisija predložila dva predloga uredb, in sicer predlog uredbe o pravu, ki se uporablja v nepogodbenih obligacijskih razmerjih (Rim II), in predlog uredbe o pravu, ki se uporablja v pogodbenih obligacijskih razmerjih (Rim I). Drugi predlog vključuje določbo, v kateri je predlagano kolizijsko pravilo o potrošniških pogodbah, pri katerih se pod nekaterimi pogoji uporablja samo pravo države, kjer ima potrošnik stalno prebivališče.

Komisija v skladu z napovedmi v Beli knjigi o politiki finančnih storitev (2005–2010) prevzema različne pobude v sektorju finančnih storitev, zlasti na področju maloprodajnih finančnih storitev. Komisija bo na podlagi izida posvetovanj preučila, v kolikšni meri bodo kakršni koli nadaljnji zakonodajni ukrepi veljali za finančne storitve. Zato bo morda treba v celoti ali delno izključiti uporabo kakršnih koli nadaljnjih ukrepov zakonodajne narave za finančni sektor.

Ta zelena knjiga zbira stališča vseh zainteresiranih strani glede možnih usmeritev politike za pregled pravnega reda Skupnosti o varstvu potrošnikov in glede številnih specifičnih vprašanj.

---

9 Raziskava Eurobarometer o varstvu potrošnikov na notranjem trgu, izvedena med februarjem in marcem 2006 in objavljena septembra 2006. (http://ec.europa.eu/consumers/topics/eurobarometer_09-2006_en.pdf)

10 Na voljo na http://ec.europa.eu/consumers/cons_int/safe_shop/price_ind/index_en.htm.

11 Na voljo na http://ec.europa.eu/consumers/cons_int/safe_shop/dist_sell/index_en.htm.

12 Glej posvetovalni dokument Komisije v zvezi z direktivo o časovnem zakupu na spletni strani http://ec.europa.eu/consumers/cons_int/safe_shop/timeshare/consultation_paper010606_en.doc.

3. GLAVNA VPRAŠANJA

3.1. Nove smeri razvoja trga

Večina direktiv, ki so del pravnega reda Skupnosti o varstvu potrošnikov, so bolj predpisujoče narave in ne temeljijo v tolikšni meri na načelih. Večina jih ne ustreza več popolnoma zahtevam današnjih hitro razvijajočih se trgov. To je še posebej pomembno v luči vse bolj razširjene digitalne tehnologije in digitalnih storitev (npr. prenosi glasbe), kar sproža sporna vprašanja o pravicah uporabnikov v primerjavi s pravicami potrošnikov pri prodaji materialnih dobrin.

Tehnološki razvoj ustvarja nove poti za transakcije med podjetji in potrošniki, ki pa niso vključene v zakonodajo o varstvu potrošnikov. Dober primer tega fenomena so spletne dražbe. Direktiva o prodaji na daljavo, ki je bila pripravljena preden se je e-trgovanje tako zelo razširilo, državam članicam na primer omogoča, da dražbe izvzamejo iz obsega direktive. Kot je potrdila ocena nacionalnih zakonov, so države članice različno uporabljale to zakonodajno možnost, kar je vodilo do razdrobljenosti in povečalo število pritožb potrošnikov zaradi teh spletnih dražb[13]. Programska oprema in podatki niso vključeni v direktivo o potrošniški prodaji, kar lahko spodbudi poslovne subjekte, da se skušajo izogniti odgovornosti za možne poškodbe/neskladnosti takih izdelkov, sklicujoč se na pogoje v sporazumih o uporabi in licencah, kar potrošnikom onemogoča uporabo pravnih sredstev v primeru neskladnosti in uveljavljanje odškodnine[14].

3.2. Razdrobljenost pravil

Obstoječa pravila EU za varstvo potrošnikov so razdrobljena na dva načina. Prvič, obstoječe direktive državam članicam omogočajo, da sprejmejo strožja pravila v svojih nacionalnih zakonih (minimalno usklajevanje), in mnoge države članice so to možnost tudi uporabile, da bi zagotovile višjo raven varstva potrošnikov. Drugič, direktive glede mnogih vprašanj niso usklajene, ali pa so ta vprašanja še vedno odprta. Med začetno fazo pregleda so poslovne in potrošniške zainteresirane strani izpostavile številne primere razdrobljenosti zakonodaje, ki povzročajo težave. Te so prikazane v Prilogi I. Razlike običajno pomenijo dodatne stroške usklajevanja za podjetja, vključno s stroški za ustrezno pravno pomoč, spreminjanje informacij in tržnega gradiva ali pogodb, ali morda tudi vključno s sodnimi stroški v primeru neskladnosti. Podjetja to pogosto navajajo kot enega izmed razlogov, da ne poslujejo v tujini. Medtem ko 19 % trgovcev na drobno v EU[15] trži in oglašuje v vsaj še eni državi EU, je 48 % podjetij pripravljeno prodajati blago in storitve v tujini. 55 % trgovcev na drobno, ki so izrazili zanimanje za čezmejno prodajo, šteje dodatne stroške usklajevanja z različnimi nacionalnimi zakoni, ki urejajo potrošniške transakcije, za zelo pomembne ali precej pomembne. 43% vseh trgovcev na drobno v

---

13 Glej Sporočilo Komisije o izvajanju Direktive 1997/7/ES o prodaji na daljavo.

14 Za več informacij o težavah, s katerimi se srečujejo potrošniki v zvezi s sporazumi o uporabi in licencah, glej poročilo združenja nemških potrošniških organizacij (Verbaucherzentrale Bundesverband - VZBV), ki je na voljo na http://www.vzbv.de/mediapics/anlage_pm_digitale_medien_06_2006_copy.pdf.

15 Raziskava Flash Eurobarometer 186 o odnosu podjetij do čezmejnega trgovanja in varstva potrošnikov, izvedena oktobra 2006. Raziskava bo v celoti objavljena na spletni strani Generalnega direktorata za zdravje in varstvo potrošnikov.

EU meni, da bi usklajevanje zakonov o varstvu potrošnikov moralo pozitivno vplivati na njihovo čezmejno prodajo in njihov proračun za čezmejno trženje.

Obstajajo celo primeri, ko poslovni subjekti nočejo prodajati strankam v drugih državah članicah: po nedavni raziskavi Eurobarometer[16] se je 33 % potrošnikov pritožilo, da jim podjetja niso hotela prodati ali dostaviti blaga ali storitev, ker potrošniki niso imeli stalnega prebivališča v njihovi državi.

3.3. Pomanjkanje zaupanja

Po prej omenjeni raziskavi Eurobarometer 26 % potrošnikov EU nakupuje blago in storitve od podjetij s sedežem v drugi državi članici EU[17]. Čeprav je prodaja na daljavo vse pogostejši fenomen, le 6 % nakupuje po internetu od dobavitelja v drugi državi članici[18]. En razlog za to je, da 45 % potrošnikov nima zaupanja v nakupovanje po internetu od podjetij s sedežem v tujini (v eni državi članici se je to število povzpelo na 73 %). Na to nadalje kaže dejstvo, da 44 % tistih, ki imajo doma dostop do interneta, nakupuje prek e-trgovanja v svoji državi, medtem ko le 12 % nakupuje prek e-trgovanja v tujini. Splošno gledano je 56 % potrošnikov mnenja, da pri nakupovanju blaga in storitev od podjetij v drugi državi članici ta podjetja verjetno ne bodo spoštovala zakonov o varstvu potrošnikov. 71 % jih verjame, da je pri nakupovanju od podjetij v drugih državah članicah težje reševati vprašanja, kot so pritožbe, povračila, znižanje cen, garancije itd. 65 % meni, da je pri nakupovanju od dobavitelja v drugi državi članici težje vrniti izdelek, kupljen prek prodaje na daljavo, znotraj obdobja za razmislek.

Različna pravila kot posledica minimalnega usklajevanja lahko negativno učinkujejo na notranji trg. En razlog, da potrošniki neradi nakupujejo v tujini, je dejstvo, da ne morejo biti prepričani, da bo raven varstva, ki jo uživajo v matični državi, enaka tudi pri nakupih v tujini. Dolžina obdobja za razmislek za čezmejno prodajo na daljavo se razlikuje od ene do druge države članice, kar pri potrošnikih vzbuja negotovost. Enako velja tudi za načine uveljavljanja pravice do odstopa od pogodbe in za stroške za povrnjeno blago.

4. MOŽNOSTI ZA PRIHODNOST

V prvem poročilu o napredku v zvezi z evropskim pogodbenim pravom in pregledom pravnega reda Skupnosti iz leta 2005[19] je Komisija opredelila dve glavni strategiji za revizijo pravnega reda Skupnosti o varstvu potrošnikov: *vertikalni pristop*, ki vključuje individualno revizijo obstoječih direktiv, ali bolj *horizontalni pristop*, ki vključuje sprejetje enega ali več okvirnih aktov za ureditev skupnih elementov pravnega reda Skupnosti, kar bi po potrebi podprli sektorski predpisi.

---

16 Raziskava je bila izvedena med februarjem in marcem 2006. V celoti je objavljena na spletni strani Generalnega direktorata za zdravje in varstvo potrošnikov.

17 To število se nanaša na čezmejne nakupe v obdobju od februarja/marca 2005 do februarja/marca 2006.

18 Število potrošnikov, ki po internetu nakupujejo v drugih državah članicah se giblje od samo 1 % v Grčiji, na Madžarskem in Slovaškem do 28 % v Luksemburgu, ki mu sledi Danska z 19 %.

19 COM (2005) 456 konč.

Pri prenosu pregleda v dejanske predloge politik bo Komisija pazljivo preučila učinke takšnih predlogov, vključno z njihovimi učinki na podjetja.

4.1. Možnost I: vertikalni pristop

Pri vertikalnem pristopu bi obstoječe direktive lahko spremenili ločeno, da bi jih prilagodili razvoju trga in tehnologije. Tako bi se lahko zapolnile vrzeli posameznih direktiv in obravnavale posebnosti teh direktiv. Lahko bi se odpravile nedoslednosti med različnimi direktivami. Vendar pa bi to lahko trajalo veliko dlje in ne bi doseglo takšnega učinka poenostavitve kot horizontalni pristop. EU bi morala v različnih zakonodajnih postopkih obravnavati isto vprašanje. Komisija bi prav tako morala preverjati, ali države članice isto vprašanje dosledno prenašajo v nacionalno zakonodajo za vsako direktivo. Obseg zakonodajnih aktov se ne bi zmanjšal in različne direktive bi še vedno vključevale in urejale skupne koncepte. Vendar pa bi se z izboljševanjem in, po potrebi, pregledovanjem obstoječe zakonodaje upoštevale specifičnosti vsakega področja.

4.2. **Možnost II: mešani pristop** (horizontalni instrumenti, po potrebi kombinirani z vertikalnimi ukrepi)

Zakonodaja o varstvu potrošnikov je do sprejetja direktive o nepoštenih poslovnih praksah[20] leta 2005 v glavnem temeljila na vertikalnem pristopu z namenom poiskati specifične rešitve za določene probleme. Vendar pa je ta pristop privedel do razdrobljenosti zakonodajnega okolja. Odnos med različnimi akti je včasih nejasen, saj pravna terminologija, vključno z ustreznimi določbami, ni dovolj usklajena. Tako na primer ni jasno, katere od različnih določb o informacijah in odstopu od pogodbe v direktivi o prodaji od vrat do vrat in direktivi o časovnem zakupu veljajo[21], če prodajalec od vrat do vrat prodaja časovni zakup.

Z direktivo o nepoštenih poslovnih praksah se je začel bolj integriran, „horizontalni“ pristop.

Številna vprašanja so skupna vsem direktivam, ki so del pravnega reda Skupnosti o varstvu potrošnikov. Opredelitve osnovnih pojmov, kot so *potrošnik* in *poslovni subjekt*, dolžina obdobja za razmislek in načini uveljavljanja pravice do odstopa od pogodbe so primeri vprašanj, ki veljajo v okviru več direktiv. Ta skupna vprašanja se lahko povzamejo iz obstoječih direktiv in uredijo na sistematičen način v horizontalnem aktu. Skupaj z določbami direktive o nedovoljenih pogojih, glede na njen horizontalni značaj, bi lahko tvorila splošni del akta, saj bi veljala za vse potrošniške pogodbe. Drugi del horizontalnega akta bi lahko urejal prodajno pogodbo, ki je najpogostejša in najbolj razširjena potrošniška pogodba. Zaradi tega bi bila v horizontalni akt vključena direktiva o potrošniški prodaji. Ta pristop bi poenostavil in racionaliziral pravni red Skupnosti o varstvu potrošnikov v skladu z načeli boljše pravne ureditve[22]. S pomočjo prenovljene različice bi popolnoma ali

---

20 Direktiva 2005/29/ES.

21 Ta primer je obravnavan v zadevi Sodišča Evropskih skupnosti Travel Vac, zadeva C-423/97.

22 Pregled pravnega reda Skupnosti o varstvu potrošnikov je naveden v tekočem programu poenostavitve, priloženem sporočilu Komisije o poenostavitvi z dne 25. oktobra 2005. COM (2005) 535 – Izvajanje Lizbonskega programa Skupnosti: Strategija za poenostavitev zakonodajnega okolja.

delno razveljavil obstoječe direktive o varstvu potrošnikov, kar bi zmanjšalo obseg pravnega reda.

Horizontalni akt bo po potrebi moralo dopolniti določeno število vertikalnih ukrepov (npr. revizija direktive o časovnem zakupu z namenom obravnavati njene specifične težave, kot je opredelitev časovnega zakupa) („mešani pristop“).

4.3. Možnost III: „brez zakonodajnih ukrepov“

Horizontalni in vertikalni pristop zahtevata zakonodajne ukrepe. Brez zakonodajnih ukrepov bi zakonodaja ostala razdrobljena ali pa bi postala bolj razdrobljena zaradi uporabe klavzul o minimalnem usklajevanju v državah članicah. Še naprej bi obstajale nedoslednosti med različnimi direktivami.

4.4. Možna področja uporabe horizontalnega akta

Če se bo uporabila možnost II, bodo možna področja uporabe horizontalnega akta pomembno vprašanje. Pri mešanem pristopu bi možna rešitev bila sprejetje okvirnega akta s širokim obsegom delovanja, kar bi veljalo za čezmejne transakcije in transakcije znotraj države. Oblikovanje enega akta za vse potrošniške pogodbe bi znatno poenostavilo zakonodajno okolje za potrošnike in podjetja. Vendar pa bodo tam, kjer obstajajo za določen sektor specifična pravila (kot na primer pri finančnih storitvah in zavarovanju), ta pravila še naprej prevladovala, razen če ne bo drugače določeno. Primeri teh pravil so določbe, ki urejajo obdobje preklica, in opredelitev potrošnika na področju finančnih storitev[23].

Alternativa bi lahko bila uvedba horizontalnega akta, ki bi veljal izključno za čezmejne pogodbe. Potem bi bilo treba opredeliti pojem čezmejnih pogodb (na primer vse pogodbe o prodaji na daljavo, ki jih skleneta potrošnik in poslovni subjekt iz dveh različnih držav članic). Kot rezultat tega bi bili potrošniki, ki poslujejo s tujimi poslovnimi subjekti, enotno zavarovani po vsej EU. Ta alternativa bi po eni strani povečala zaupanje potrošnika v čezmejno trgovino, po drugi strani pa bi lahko povečala pravno razdrobljenost, saj bi bili potrošniki in poslovni subjekti predmet različnih sklopov pravil, odvisno od tega, ali bi šlo za čezmejno transakcijo ali transakcijo znotraj države. Prav tako bi zmanjšala pomen horizontalnega akta za boljšo pravno ureditev.

Še ena alternativa bi lahko bil horizontalni akt, omejen na čezmejno nakupovanje na daljavo ali nakupovanje na daljavo znotraj države, ki bi nadomestil direktivo o prodaji na daljavo. To bi lahko ustvarilo sklop enotnih pravil za pogodbe o prodaji na daljavo. Vendar je tudi pri tem glavna pomanjkljivost ta, da bi za transakcije na daljavo in neposredne transakcije veljali različni pogoji, kar bi povečalo pravno razdrobljenost in zmanjšalo pomen za boljšo pravno ureditev.

4.5. Stopnja usklajevanja

Prav tako bi bilo treba določiti stopnjo usklajevanja, neodvisno od možnosti, izbrane za revizijo pravnega reda Skupnosti.

---

[23] Na primer člen 35 Priloge III k Prenovljeni direktivi o življenjskem zavarovanju 2002/83/ES; člen 31 Tretje direktive o premoženjskem zavarovanju 92/49/EGS.

Obstoječe direktive o varstvu potrošnikov, ki so predmet pregleda, temeljijo na minimalnem usklajevanju, tj. vključujejo klavzule, ki državam članicam omogočajo višje ravni varstva od tistih, določenih v direktivah. Mnoge države članice uporabljajo to možnost, in sicer določajo na primer daljša obdobja za razmislek od minimalnih obdobij, določenih v direktivah o prodaji na daljavo, prodaji od vrat do vrat in časovnem zakupu.

Posledično potrošniki ne morejo biti prepričani, da bo raven varstva, na katero so navajeni v matični državi, enaka pri nakupovanju v tujini, podjetja pa morda ne bodo hotela tržiti svojih izdelkov ali storitev po vsej EU, ker bi se morala ravnati po različnih pravilih v vsaki državi članici.

Ena možnost za rešitev te težave bi bila revizija pravnega reda Skupnosti o varstvu potrošnikov z namenom doseči popolno uskladitev. To pomeni, da nobena država članica ne bi mogla uporabljati strožjih pravil od tistih, določenih na ravni Skupnosti. Popolna uskladitev ne bi samo vodila do razveljavitve klavzul o minimalnem usklajevanju; prav tako bi pomenila odpravo zakonodajnih možnosti, ki jih državam članicam za specifične vidike omogočajo nekatere določbe v direktivah, kar bi lahko spremenilo raven varstva potrošnikov v nekaterih državah članicah.

Pri urejanju roka za pravno jamstvo, uvedeno za prodajalca, lahko države članice po členu 5 direktive o prodaji potrošniškega blaga na primer določijo, da morajo potrošniki, če želijo imeti koristi od svojih pravic, prodajalca obvestiti o neskladnosti izdelka v roku dveh mesecev od datuma ugotovitve neskladnosti. Takšne možnosti za države članice bi izginile. Preverjanja prenosov v nacionalno zakonodajo so potrdila, da je takšne zakonodajne možnosti uporabljajo znatno število držav članic. Na podlagi pristopa popolne uskladitve bo treba izbrati med različnimi rešitvami, kot je recimo odprava ali posplošitev obveznosti obveščanja prodajalca o neskladnosti v določenem časovnem obdobju.

Glede na to, da bo morda težko doseči popolno uskladitev v vseh vidikih, in da bi preprečili ponovni nastanek ovir za notranji trg, pa bo pristop usklajevanja za vsak primer posebej morda treba dopolniti s klavzulo, v kateri bo določeno vzajemno priznavanje nekaterih vidikov, vključenih v predlagano zakonodajo, vendar ne v celoti usklajenih.

Zato bi bila druga možnost kombinacija minimalnega usklajevanja s klavzulo o vzajemnem priznavanju. V tem primeru bi države članice imele možnost, da uvedejo strožja pravila o varstvu potrošnikov v svoje nacionalne zakone, vendar pa ne bi imele pravice nalagati lastnih strožjih zahtev podjetjem, ustanovljenim v drugih državah članicah, na takšen način, ki bi neutemeljeno omejeval prosti pretok blaga ali pravico do opravljanja storitev.

Navsezadnje bi bila še ena možnost minimalno usklajevanje, po potrebi kombinirano s pristopom države porekla. Ta kombinacija pomeni, da bi država članica imela možnost, da uvede strožja pravila o varstvu potrošnikov v nacionalni zakon, podjetja s sedežem v drugi državi članici pa bi se morala ravnati le po pravilih, veljavnih v njihovi matični državi.

Vendar pa ti možnosti ne bi poenostavili in racionalizirali zakonodajnega okolja. Zakonodaja bi bila še naprej razdrobljena in negativni učinki te razdrobljenosti na

zaupanje potrošnikov v notranji trg ne bi bili odpravljeni. Ob odsotnosti pravila, ki bi določalo, da je pravo države trgovca merodajno pravo, bi sodnik, ki je pristojen za čezmejno tožbo (tj. običajno sodnik iz namembne države), moral sistematično primerjati pravo države potrošnika s pravom države izvora. Nato bi moral oceniti, v kolikšni meri pravo namembne države presega raven varstva, določenega v pravu države trgovca, in če ta odmik pomeni neutemeljeno omejitev, prenehati uporabljati te strožje zahteve. Ta zamudni postopek ne bi povečal pravne varnosti.

Ti dve možnosti tudi ne bi privedli do rešitve, ki bi zagotovila visoko skupno raven varstva potrošnikov, ki jo določa Pogodba.

4.6. Posvetovanja, vključena v Prilogo I

Priloga I vključuje seznam zadev in vprašanj, ki so bila predmet posvetovanj. Večina se nanaša na medsektorska ali horizontalna vprašanja, ki bi se lahko obravnavala v okviru mešanega pristopa. Vertikalni pristop, ki se nanaša na specifične direktive, ne zahteva razširjenega seznama zadev in vprašanj; ta so bila obravnavana v okviru različnih posvetovanj, ki jih je organizirala Komisija, kakor je opisano v točki 2.1. Zelene knjige.

Pregled je sprožil številna medsektorska vprašanja. Ta vprašanja odražajo zakonodajne pomanjkljivosti in pravno praznino na področju varstva potrošnikov v pravnem redu. V večini primerov, na katere so Komisijo opozorile potrošniške in poslovne zainteresirane strani, vprašanja izhajajo iz uporabe klavzul o minimalnem usklajevanju in zakonodajnih možnosti v državah članicah.

Ta vprašanja so razdeljena v dve kategoriji; tista, ki so skupna celotnemu pravnemu redu (npr. opredelitev potrošnika) ali več kot eni direktivi (npr. pravica do odstopa od pogodbe), in tista, ki so specifična za prodajno pogodbo, ki je daleč najpogostejša potrošniška pogodba.

Pri prvi skupini je Komisija mnenja, da je dosledna opredelitev pojmov potrošnik in poslovni subjekt pomembna, saj omogoča natančnejšo določitev področij uporabe pravnega reda.

Daljnosežnejša možnost je morebitna uvedba splošnega načela dobre vere in pravičnega ravnanja pri pogodbenih transakcijah. Vključitev takšnega načela, ki bi delovalo kot varovalka, bi zapolnila kakršno koli nadaljnjo zakonodajno vrzel in zagotovilo, da pravni red ostane odporen na prihodnje smeri razvoja.

Številna vprašanja se nanašajo na direktivo o nedovoljenih pogojih v pogodbah, edino direktivo, ki velja za vse oblike potrošniških pogodb ter vključuje blago in storitve. Kako pomembna so ta vprašanja s praktičnega vidika, kaže precejšnje število pritožb, ki so jih prejeli evropski centri za varstvo potrošnikov v zvezi s pogoji v pogodbah[24]. V tem okviru Komisija med drugim sproža vprašanje, ali je treba raven varstva, ki jo nudi direktiva, razširiti tudi na individualno dogovorjene pogoje.

---

[24] Evropski centri za varstvo potrošnikov poročajo, da se je 10 % pritožb v letu 2005 nanašalo na nepravične pogoje.

Prav tako so obravnavana vprašanja, kot je pravica do odstopa od pogodbe, tipično pravno sredstvo, ki ga potrošniku nudi več direktiv, in pogoji za uveljavljanje te pravice.

Vključena je tudi uvedba splošnih pogodbenih pravnih sredstev, vključno s posplošeno pravico do odškodnine. Odsotnost splošnih pravnih sredstev v pravnem redu lahko vodi do pomanjkanja varstva potrošnikov, kar bi lahko bilo obravnavano v tem okviru.

Glede prodaje blaga se nekatera pomembna vprašanja nanašajo na razjasnitev in možno razširitev področij uporabe z namenom vključiti nematerialne dobrine, kot so strojna oprema in podatki. Nekatera druga vprašanja vključujejo ključne pojme, kot so dostava, prenos tveganja in hierarhija pravnih sredstev. Na koncu se postavljajo tudi vprašanja o možni uvedbi neposredne odgovornosti proizvajalca in o vsebini tržnih garancij.

Priloga I opisuje vsako od naslednjih vprašanj:

1	**Splošni zakonodajni pristop**
2	**Področja uporabe horizontalnega akta**
3	**Stopnja usklajevanja**
4.1	**Opredelitev „potrošnika“ in „poslovnega subjekta“**
4.2	**Potrošniki, ki poslujejo prek posrednika**
4.3	**Uvedba splošne klavzule o dobri veri in pravičnem ravnanju**
4.4.1	**Razširitev obsega preizkusa pravičnosti na individualno dogovorjene pogoje**
4.5	**Pravni učinki seznama nepravičnih pogojev**
4.6	**Obseg preskusa nepravičnosti: cena in predmet pogodbe**
4.7	**Določanje pogodbenih učinkov v primeru, da se informacije ne zagotavljajo**
4.8.1	**Usklajevanje dolžine obdobij za razmislek**
4.8.2	**Usklajevanje načinov uveljavljanja pravice do odstopa od pogodbe**
4.8.3	**Usklajevanje stroškov, uvedenih za potrošnike v primeru odstopa od pogodbe**
4.9	**Uvedba splošnih pogodbenih pravnih sredstev**
4.10	**Uvedba pravice do odškodnine**
5.1	**Razširitev področij uporabe na druge vrste pogodb**
5.2	**Rabljeno blago, ki se prodaja na javnih dražbah**
5.3	**Opredelitev dobave**
5.4	**Prenos tveganja**
5.5.2	**Rok za poročanje o neskladnosti**
5.5.3	**Specifično pravilo za ponavljajoče se napake**
5.5.4	**Specifična pravila za rabljeno blago**
5.6	**Dokazno breme**

5.7	**Sprememba vrstnega reda uveljavitve pravnih sredstev**
5.8	**Sporočanje o neskladnosti**
5.9	**Neposredna odgovornost prodajalca za neskladnost**
5.10.1	**Uvedba standardnih pravil za vsebino tržnih garancij**
5.10.2	**Prenosljivost tržne garancije**
5.10.3	**Tržna garancija za določene dele**
6	**Druga vprašanja**

PRILOGA I

ISSUES FOR CONSULTATION

When answering the questions below, contributors are encouraged to motivate their answers. It should be noted that all options indicated are non-exhaustive; other solutions may also be put forward.

1. General Legislative Approach

As indicated **in section 4 above, there are different alternatives available to reviewing the consumer legislation.**

Vprašanje A1: Kateri je po vašem mnenju najboljši pristop za pregled zakonodaje o varstvu potrošnikov?

***Možnost 1*: Vertikalni pristop, sestavljen iz revizij posameznih direktiv.**

***Možnost 2*: Mešani pristop, ki okvirni akt, ki obravnava horizontalna vprašanja, pomembna za vse potrošniške pogodbe, po potrebi kombinira z revizijami obstoječih sektorskih direktiv.**

***Možnost 3*: Status quo: brez revizije.**

2. Scope of a Horizontal Instrument

Section 4.4 above highlights different options as to the scope of a possible horizontal instrument. One option would be to adopt a framework instrument with broad coverage, applicable to both domestic and cross-border transactions. Alternatively, the horizontal instrument could cover cross-border contracts only. A third alternative would be to limit the scope of application of the instrument to distance contracts concluded cross-border and domestically.

Vprašanje A2: Katera bi morala biti področja uporabe morebitnega horizontalnega akta?

***Možnost 1*: Uporabljal bi se za vse potrošniške pogodbe, ki se nanašajo bodisi na čezmejne transakcije bodisi na transakcije znotraj države.**

***Možnost 2*: Uporabljal bi se samo za čezmejne pogodbe.**

***Možnost 3*: Uporabljal bi se samo za pogodbe o prodaji na daljavo, ki so bodisi čezmejne bodisi sklenjene znotraj države.**

3. Degree of Harmonisation

Section 4.5 above discusses the degree of harmonisation that future consumer protection legislation should be based on. Current legislation allows Member States to adopt more stringent national rules through the use of minimum clauses. The resulting fragmentation of rules may create internal market barriers and deter consumers from shopping cross-border. Full harmonisation

could represent an option for addressing this problem. A second option would be to keep the minimum harmonisation approach. Minimum harmonisation, as indicated above, could be combined with a mutual recognition clause or with the country of origin principle or with a mutual recognition clause. However, this option would not simplify and rationalise the regulatory environment. Regulatory fragmentation would continue to exist and its negative effects on consumers' confidence in the internal market would not be removed.

Vprašanje A3: Kakšna bi morala biti raven usklajevanja revidiranih direktiv/novega akta?

***Možnost 1*: Revidirana zakonodaja bi temeljila na popolnem usklajevanju, dopolnjenem s klavzulo o vzajemnem priznavanju za vse zadeve, ki niso popolnoma usklajene.**

***Možnost 2*: Revidirana zakonodaja bi temeljila na minimalnem usklajevanju, kombiniranem s klavzulo o vzajemnem priznavanju ali z načelom države porekla.**

4. Horizontal Issues

4.1 Definition of "consumer" and "professional"

Currently the directives do not have coherent definitions of the concepts of "consumer" and "professional", although these are fundamental concepts for the application of the consumer acquis. There is no serious justification in terms of the specific purposes of the relevant directives. The uncertainty this causes is aggravated by the fact that the Member States use the minimum clause to extend the vague definitions in different ways. Several stakeholders advocate strongly in favour of consistent definitions of consumer and professional to avoid confusion. In this respect it is also important to ensure coherence with definitions used in other areas of Community legislation.

For instance, the Directive on Doorstep Selling defines consumer as a natural person who is acting for purposes "which can be regarded as outside his trade or profession". The Directive on Price Indications refers to any natural person "who buys a product for purposes that do not fall within the sphere of his commercial or professional activity" and the Unfair Contract Terms Directive refers to "purposes which are outside his trade, business or profession".

Differences between Member States can be noted for example when it comes to individuals buying a product to be used both privately and professionally, e.g. when a doctor buys a car and occasionally uses it to visit his patients. Several Member States have granted natural persons acting for purposes which fall primarily outside their trade, business or profession the same protection as consumers. In addition some businesses, such as individual entrepreneurs or small businesses may sometimes be in a similar situation as consumers when they buy certain goods or services which raises the questions whether they should benefit to a certain extent from the same protection provided for to consumers. During the review the widening of the definitions to cover transactions for mixed purposes should be considered.

Similarly the professional is referred to variously as "trader", "seller", "supplier" etc, depending on the directive. The definitions vary as well: The Distance Selling Directive, for instance, defines the "supplier" as "any natural or legal person who … is acting in his commercial or professional capacity", whereas the Unfair Contract Terms Directive refers to a "seller or supplier" as a natural or legal person who "is acting for purposes relating to his trade, business or profession, whether publicly or privately owned". To overcome the current inconsistencies the notion of "professional" could replace the variety of terms in the existing Directives and apply to all persons who are not deemed to be consumers.

Vprašanje B1: Kako bi morala biti opredeljena pojma potrošnik in poslovni subjekt?

***Možnost 1*: Obstoječi opredelitvi v pravnem redu Skupnosti bi se uskladili, ne da bi se njuna področja uporabe pri tem spremenila. Potrošniki bi bili opredeljeni kot fizične osebe, ki delujejo za namene izven področij svoje trgovske, poslovne ali poklicne dejavnosti. Poslovni subjekti bi bili opredeljeni kot osebe (pravne ali fizične), ki delujejo za namene na področjih svoje trgovske, poslovne in poklicne dejavnosti.**

***Možnost 2*: Opredelitvi pojmov potrošnik in poslovni subjekt bi se razširili tako, da bi vključevali fizične osebe, ki delujejo za namene *prvotno* izven področij (potrošnik) ali *prvotno* na področjih (poslovni subjekt) svoje trgovske, poslovne ali poklicne dejavnosti.**

4.2 Consumers acting through an intermediary

A consumer is not protected by the acquis when his/her contractual counterpart is another private person. The same goes for the case when an individual is represented by a commercial agent, broker or any other intermediary. A practical example of this is when a car dealer sells a second-hand car on behalf of one consumer to another consumer. It has been argued that in these cases consumers need similar protection as in an ordinary business-to-consumer contract since the other party will benefit from the professional expertise of the intermediary and some Member States have chosen to extend consumer protection to these situations.

However, it may be very difficult to establish clear criteria as to when the role of the intermediary is so strong as to warrant consumer protection. There may be a risk of unforeseen and negative knock-on effects on markets on which private persons trade with private persons.

Against applying consumer protection rules to private sellers it could also be argued that a private person might not realise that contracting a professional as her or his intermediary will put her or him in a position equivalent to a professional. On the other hand, a consumer who concludes a contract with a professional acting as intermediary for a private person may be more in need of protection than his contractual counterpart.

It should be noted that the notion of intermediary would not include trading platforms for sellers and consumers, e.g. on the Internet, where the platform provider is not involved in the conclusion of the contract. The role of intermediaries in

electronic commerce, including search engines and auction platforms, is currently being examined in a different context and therefore not covered by this review[25].

Vprašanje B2: Ali bi se morale pogodbe med fizičnimi osebami obravnavati kot potrošniške pogodbe, če ena od strani posluje prek poslovnega subjekta kot posrednika?

***Možnost 1*: Status quo: zakonodaja o varstvu potrošnikov se ne bi uporabljala za pogodbe med potrošniki, če eno od strani pri sklenitvi pogodbe zastopa poslovni subjekt kot posrednik.**

***Možnost 2*: Opredelitev pojma potrošniške pogodbe bi vključevala primere, pri katerih eno od strani zastopa poslovni subjekt kot posrednik.**

4.3 The concepts of good faith and fair dealing in the Consumer Acquis

The consumer acquis on contract law does not include a general duty to deal fairly or to act in good faith. A general clause referring to the concept of (un-)fairness exists in Article 5 of Directive on Unfair Commercial Practices, which concerns marketing practices, but which does not apply to contracts[26]. Article 3 (1) of Directive 93/13/EEC on Unfair Terms in Consumer Contracts constitutes a general clause referring to "(un-) fairness" and contains a definition of that term for the purposes of the Directive.

The main advantage of an overarching general clause for consumer contracts in the horizontal instrument would be the creation of a tool which would provide guidance for the interpretation of more specific provisions and would allow the courts to fill gaps in the legislation by developing complementary rights and obligations. It could therefore provide a safety net for consumers and create certainty for producers by filling gaps in legislation. In addition, a general provision may also be a useful tool when interpreting clauses contained in offers or contracts and it may as well respond to the criticism that certain directives or provisions are not time-proof. A general provision could be built round the phrase "good faith and fair dealing". This includes the idea that they show due regard to the interests of the other party, considering the specific situation of certain consumers.

The disadvantage of such a general clause is that it does not encompass precisely the rights and obligations imposed on each party. Its interpretation may vary from Member State to Member State.

If included, such a general principle should apply from the negotiation phase to the execution of the contract, including remedies. It would also prevent the emergence of the kind of problems encountered with the current consumer protection directives, due to legislation being overtaken by technological and market developments.

---

25 Conclusions will be announced in the Second Report on the application of the Directive 2000/31, to be adopted in 2008.

26 Article 5 of the Directive on Unfair Commercial Practices outlaws marketing practices which - contrary to the requirement of professional diligence – can adversely affect the economic behaviour of consumers.

Vprašanje C: Ali bi moral horizontalni akt vključevati daljnosežno obveznost poslovnih subjektov, da naj delujejo v skladu z načeloma dobre vere in pravičnega ravnanja?

***Možnost 1*: Horizontalni akt bi določal, da se v skladu s potrošniškim pogodbenim pravom EU od poslovnih subjektov pričakuje, da delujejo po načelu dobre vere.**

***Možnost 2*: Ohranil bi se status quo: splošne klavzule ne bi bilo.**

***Možnost 3:* Dodala bi se splošna klavzula, ki bi se uporabljala za poslovne subjekte in potrošnike.**

4.4 The scope of application of the EU rules on unfair terms

4.4.1 Extension of the scope to individually negotiated terms

The Directive on unfair contract terms currently applies to non-negotiated terms only, i.e. contractual clauses which the consumer has had no possibility to influence during the negotiation process. In practice, the Directive is in most cases applicable to pre-formulated contract terms used in mass transactions. In reality consumers often have only a very limited possibility to influence the content of a clause even if it theoretically is open to negotiations. A number of Member States have specific rules on the (un-)fairness of individually negotiated terms.

If it is decided to include individually negotiated terms, the test of unfairness could be reformulated so that it ensures that the competent authorities will take into account the actual ability of individual consumers to influence the terms of the contract. Alternatively, this test could be restricted to the list of terms annexed to the directive.

In the absence of specific rules, the unfairness of negotiated terms would be assessed under the principle of good faith (see 4.3).

Vprašanje D1: Do kolikšne mere bi morala pravila o nepravičnih pogodbenih pogojih vključevati tudi individualno dogovorjene pogoje?

***Možnost 1*: Obseg uporabe direktive o nedovoljenih pogojih bi se razširil na individualno dogovorjene pogoje.**

***Možnost 2*: Za individualno dogovorjene pogoje bi se uporabljal samo seznam pogojev iz priloge k direktivi.**

***Možnost 3*: Status quo – pravila Skupnosti bi se še naprej uporabljala izključno za pogoje, ki niso bili dogovorjeni ali vnaprej določeni.**

4.5 List of unfair terms

The rationale behind the list attached to the current Directive on unfair contract terms is to provide guidance to the Member States as to what contractual terms can be

challenged under the unfairness test. As the list has a purely indicative character, it may lead to divergent application in Member States.

It should be considered whether a term included in a list of unfair terms of a horizontal instrument should be considered unfair in all circumstances (black list) or unfair unless the examination of the specific circumstances of the contract (including any individual negotiation) shows the contrary (i.e. a rebuttable presumption of unfairness – grey list). These two options could also be combined, i.e. some terms would be considered unfair in all circumstances while other terms are presumed to be unfair. That option has been considered by the CFR researchers.

A comitology mechanism could be included in the horizontal instrument in order to update the list of terms.

Vprašanje D2: Kakšen bi moral biti status kakršnega koli seznama nepravičnih pogodbenih pogojev, ki bi bil vključen v horizontalni akt?

Možnost 1: Status quo: **ohrani se obstoječi okvirni seznam.**

Možnost 2**: Za nekatere pogodbene pogoje bi se uvedla ovrgljiva domneva o nepravičnosti (sivi seznam). Pri tej možnosti bi se za ugotavljanje pravičnosti kombinirale smernice in prožnost.**

Možnost 3**: Sestavil bi se seznam pogojev – domnevno veliko krajši od obstoječega seznama – ki se v vsakem primeru obravnavajo kot nepravični (črni seznam).**

Možnost 4**: Kombinacija možnosti 2 in 3: nekateri pogoji bi se v celoti prepovedali, za druge pa bi se uporabljala ovrgljiva domneva o nepravičnosti.**

4.6 Scope of the unfairness test

Under the Directive on Unfair Terms a non-negotiated contractual term is considered unfair if, contrary to the requirement of good faith, it causes a significant imbalance in the parties' rights and obligations arising under the contract, i.e. the unfairness test. According to this test, the assessment of the unfair nature of the terms relates neither to the definition of the main subject matter of the contract nor to the adequacy of the price (as far these terms are expressed in plain intelligible language).

National laws typically allow the aggrieved party to avoid the contract only where he or she has had little choice as to whether to conclude the contract and the situation has been exploited by the contractual counterpart through charging an exorbitant price. An example of this would be where a consumer whose car breaks down in the middle of a rural area at night may agree to pay a disproportionate price for the repair.

Especially if the scope of the directive were to be extended to negotiated terms, the question arises as to whether the unfairness test should be widened to assess all core terms of a contract, including the main subject matter of the contract and the adequacy of the price.

Vprašanje D3: Ali bi se moral obseg preizkusa nepravičnosti direktive o

nedovoljenih pogojih razširiti?

***Možnost 1*: Preizkus nepravičnosti bi se razširil tako, da bi vključeval opredelitev glavnega predmeta pogodbe in primernosti cene.**

***Možnost 2*: Status quo – preizkus nepravičnosti bi ostal nespremenjen.**

4.7 Information requirements

Several Directives impose obligations on professionals to provide consumers with information before, at or after the conclusion of the contract. Failure to comply with these obligations is however regulated in an incomplete and inconsistent way. In several cases no remedies are available when information duties are ignored by professionals. Even an extension of the cooling-off periods for failure to provide information, as it is provided for in the Distance Selling and Timeshare Directives, may not be sufficient since the consumer loses his right to withdraw from the contract within three months. Consumer organisations quote the lack of information as one of the main problems in relation to distance selling, whereas business stakeholders deplore the complexity of the current situation.

The Commission is of the opinion that although the horizontal instrument should not cover the existence and the content of the information requirements, considering the varying purposes of consumer information in the different vertical directives, it could encompass provisions on the failure to fulfil information requirements. One possibility is that the horizontal instrument would provide for an extension of the cooling-off period for failure to comply with information requirements. Another solution would be to combine such an extension of the cooling–off period with general remedies for the most serious breaches of information duties (e.g. no information on price and address of the professional).

Vprašanje E: Kakšni naj bi bili pogodbeni učinki v primeru neizpolnjevanja zahtev glede obveščanja iz pravnega reda Skupnosti o varstvu potrošnikov?

***Možnost 1*: Obdobje za razmislek kot enotno pravno sredstvo za neizpolnjevanje zahtev glede obveščanja bi se podaljšalo, na primer za do tri mesece.**

***Možnost 2:* Za kršitve različnih skupin obveznosti glede obveščanja bi obstajala različna pravna sredstva: nekatere kršitve na predpogodbeni in pogodbeni ravni bi zahtevale pravna sredstva (ob nepravilnih informacijah o ceni proizvoda bi potrošnik na primer imel pravico izogniti se pogodbi), druga neizpolnjevanja obveznosti glede obveščanja pa bi se obravnavala drugače (na primer s podaljšanjem obdobja za razmislek ali brez kakršne koli pogodbene sankcije).**

***Možnost 3:* Status quo: pogodbeni učinki v primeru nezagotavljanja informacij bi se še naprej urejali različno za različne vrste pogodb.**

4.8 Right of withdrawal

4.8.1 The cooling-off periods

The Directives on Timeshare, Doorstep Selling and Distance Selling give consumers the right to withdraw from the contract within a certain period. There are significant divergences in relation to the length of these periods, and as to the beginning and calculation of the periods (in calendar or working days). Such differences may be confusing for consumers and can create legal uncertainty in case of overlaps between Directives[27].

The horizontal instrument could provide for common rules on the time frames for all types of contracts for which a right of withdrawal exists, so as to increase legal certainty.

An alternative could be to group the directives into two categories, attaching to each of them a specific withdrawal period. The reason for this would be that different directives grant consumers a right to withdrawal for different reasons, e.g. to allow consumers to compare the price and quality of the products ordered in a door step situation with alternative offers or to allow consumers to see the product ordered at a distance.

Whichever of the two alternatives is chosen, the Commission is of the view that all periods should be uniformly counted in calendar days rather than working days to increase legal certainty. The concept of working days is differently interpreted by the Member States and varying national holidays may cause uncertainties for consumers and businesses.

Vprašanje F1: Ali bi se morala dolžina obdobij za razmislek uskladiti v celotnem pravnem redu Skupnosti o varstvu potrošnikov?

***Možnost 1*: Za vse primere, pri katerih ima potrošnik v skladu z direktivami o varstvu potrošnikov pravico do odstopa od pogodbe, bi obstajalo enotno obdobje za razmislek, na primer 14 koledarskih dni.**

***Možnost 2*: Opredeljeni bi bili dve kategoriji direktiv, za vsako pa bi bilo določeno lastno obdobje za razmislek (na primer 10 koledarskih dni za pogodbe o prodaji od vrat do vrat in pogodbe o prodaji na daljavo ter 14 koledarskih dni za časovni zakup).**

***Možnost 3:* Status quo: obdobja za razmislek se ne bi usklajevala v pravnem redu Skupnosti o varstvu potrošnikov; urejala bi se v sektorski zakonodaji.**

4.8.2 The modalities of exercising the right of withdrawal

The modalities of exercising the right of withdrawal are currently regulated differently across the consumer acquis. There are also significant differences in the Member States' transposition of the directives. In some countries consumers may choose how to notify the seller (e.g. by sending an email or simply by returning the good to the seller), whereas in others the consumer is obliged to use a certain procedure such as registered mail. Clarifying the rules on how to return products could increase consumer confidence in cross-border transactions. A recent

[27] See e.g. the case C-423/97 Travel Vac, where the ECJ found that the Doorstep Selling Directive was applicable to a timeshare contract.

Eurobarometer survey shows that, in relation to distance selling, 65 % of consumers consider that there are more problems with returning a good during the cooling off period when it was bought cross-border.

To clarify and simplify matters, the provisions on the modalities of exercising the right of withdrawal could be harmonised in the horizontal instrument.

Vprašanje F2: Kako naj bi se uveljavljala pravica do odstopa od pogodbe?

***Možnost 1*: Status quo: države članice bi svobodno določale obliko obveščanja o odstopu od pogodbe.**

***Možnost 2*: Uvedel bi se enoten postopek za obveščanje o odstopu od pogodbe v celotnem pravnem redu Skupnosti o varstvu potrošnikov.**

***Možnost 3:* Izključile bi se vse uradne zahteve v zvezi z obveščanjem o odstopu. Potrošnik bi nato imel pravico do odstopa od pogodbe na kakršen koli način (vključno z vrnitvijo blaga).**

4.8.3 The contractual effects of withdrawal

The effect on the contract when the consumer exercises his or her right of withdrawal is regulated differently for different types of contract in the acquis. The Doorstep Selling Directive provides only that withdrawal releases consumers from any obligations under the cancelled contract. Other legal effects are to be determined by national law. The Directive on Distance Selling provides instead that when the right of cancellation is exercised, the seller is obliged to reimburse the sums paid by the consumer free of charge as soon as possible and in any case within 30 days. The only charge that may be made to the consumer is the direct cost of returning the goods.

The horizontal instrument could harmonise the provisions on the effects of withdrawal. The rule that consumers should not bear any costs when exercising their right of cancellation could be spelled out more clearly and made general whereby the option for Member States to impose charges on consumers in the event of cancellation could be removed. In addition, the horizontal instrument could provide for a general time limit by which the professional would have to reimburse consumers who exercise their right to withdraw, as it is currently the case in respect of contracts concluded at a distance.

Vprašanje F3: Kakšni stroški bi morali biti uvedeni za potrošnike v primeru odstopa od pogodbe?

***Možnost 1*: Obstoječe zakonodajne možnosti bi se odpravile – potrošniki ob uveljavljanju pravice do preklica ne bi imeli nobenih stroškov.**

***Možnost 2*: Obstoječe možnosti bi se posplošile: potrošniki bi ob uveljavljanju pravice do odstopa od pogodbe imeli enake stroške ne glede na vrsto pogodbe.**

***Možnost 3:* Status quo: ohranile bi se obstoječe zakonodajne možnosti.**

4.9 General contractual remedies

The acquis does not provide for a general set of remedies available to consumers for all consumer contracts. Existing remedies are limited to particular types of contracts. The Directive on Sale of Consumer Goods for example, grants consumers some remedies, but not all of those remedies apply to all consumer contracts. The absence of general remedies at EU level creates a deficit in consumer protection.

According to a recent Eurobarometer survey, 71 % of consumers consider it harder to resolve problems such as complaints, returns, price reductions and guarantees when shopping cross-border. Common EU-wide remedies in the horizontal instrument could contribute to addressing this problem. However, this would not tackle the problems faced by consumers concerning the enforcement of rights against a person established in another country. Reduction of the price and termination of a contract could be construed as remedies of general application. Also the introduction of a general right to withhold performance in case of breach of a consumer contract could be considered. Under this option, if the consumer has not yet performed his or her obligations (typically the payment of the price) – the professional who is in breach of the contract cannot enforce his rights against the consumer until he performs correctly.

Vprašanje G1: Ali bi moral horizontalni akt določati splošna pogodbena pravna sredstva, ki so potrošnikom na razpolago?

***Možnost 1*: Status quo: obstoječa zakonodaja določa pravna sredstva, ki so omejena na določene vrste pogodb (tj. prodajne pogodbe). Splošna pogodbena pravna sredstva bi urejala nacionalna zakonodaja.**

***Možnost 2*: Določena bi bila skupina splošnih pogodbenih pravnih sredstev, ki so potrošnikom na razpolago v primeru kršitve kakršne koli potrošniške pogodbe. Navedena pravna sredstva bi vključevala: pravico potrošnika, da odpove pogodbo, zaprosi za nižjo ceno in zavrne storitev.**

4.10 General right to damages

In addition to the right to withhold performance and the right to reduction of price and termination of contract, the horizontal instrument could foresee a general right to damages for breach of a consumer contract. At the moment, the issue of damages is not regulated in the Community acquis, the only exception being the Package Travel Directive. The relationship between domestic rules on damages and the remedies provided for by the specific directives is unclear. Different solutions are possible. The horizontal instrument could merely introduce a general right to damages for consumers or it could specify that these damages should cover only purely economic damages or both economic and moral losses as in the Package Travel Directive.

Vprašanje G2: Ali naj bi potrošniki v skladu s horizontalnim aktom imeli splošno pravico do odškodnine v primeru kršitve pogodbe?

***Možnost 1*: Status quo: vprašanje pogodbene odškodnine bi urejala nacionalna zakonodaja, razen če je odškodnina določena v pravnem redu Skupnosti (na primer za paketno potovanje).**

***Možnost 2*: Potrošniki bi imeli splošno pravico do odškodnine – imeli bi**

pravico zahtevati odškodnino za kakršno koli kršitev ne glede na vrsto kršitve in naravo pogodbe. Vendar pa bi države članice še naprej odločale, za kakšno vrsto škode se lahko izplača odškodnina.

***Možnost 3*: Potrošniki bi imeli splošno pravico do odškodnine, navedena odškodnina pa bi morala kriti vsaj čisto gospodarsko (materialno) škodo, ki jo je potrošnik utrpel zaradi kršitve. Države članice bi nato lahko svobodno urejale ne-gospodarsko izgubo (na primer moralno škodo).**

***Možnost 4*: Potrošniki bi imeli splošno pravico do odškodnine, navedena odškodnina pa bi morala kriti čisto gospodarsko (materialno) škodo in moralno izgubo.**

5. Specific rules applicable to Consumer Sales

5.1 Types of contracts to be covered

The Directive on Consumer Sales applies to sales contracts. It does not apply to any other type of contract involving the supply of goods, except for goods to be manufactured in the future. Therefore a consumer who hires a car is not protected by its provisions. Likewise, as the supply of digital content is not covered by the Directive, a consumer who downloads music from the Internet is not protected either. This is a potential consumer protection lacuna. If the horizontal instrument were to cover these types of contracts, consumers would enjoy the same protection against lack of conformity regardless of the legal nature of the contract.

The lack of coverage of contracts for the supply of software and data (so called "contracts providing digital content") is a particularly important problem. With the increase in digital content consumption, questions of liability (e.g. when software damages hardware) and guarantee from defects will grow in importance. Several consumer complaints point, for instance, to problems with music downloaded from the internet or used in MP3 players, software and digital content to be used in mobile phones (e.g. ring tones). An extension of the coverage of consumer protection rules to such situations would allow consumers to make use of remedies for non-conformity and obtain damages. Such an extension of the scope of the Directive may, however, require specific rules since digital content is usually licensed rather than sold to the consumers.

Vprašanje H1: Ali bi morala pravila o potrošniški prodaji vključevati dodatne vrste pogodb, po katerih so potrošniki oskrbljeni z blagom ali so jim ponujene storitve z digitalno vsebino?

***Možnost 1*: Status quo: tj. obseg uporabe bi bil omejen na prodajo potrošniškega blaga; edina izjema bi bilo blago, ki se bo šele proizvedlo.**

***Možnost 2*: Obseg bi se razširil na dodatne vrste pogodb, po katerih so potrošniki oskrbljeni z blagom (na primer najem vozil).**

***Možnost 3*: Obseg bi se razširil na dodatne vrste pogodb, po katerih se potrošnikom nudijo storitve z digitalnimi vsebinami (na primer spletna glasba).**

***Možnost 4*: Kombinacija možnosti 2 in 3.**

5.2. Second-hand goods sold at public auctions

Under Article 1 (3) of the Directive, Member States may provide that the definition of consumer goods does not cover "second-hand goods sold at public auctions where the consumer has the opportunity to attend the sale in person". This exemption is a source of uncertainty both for businesses and consumers. A horizontal instrument could define the notion of "public auctions" in order to remove this uncertainty; having said this it may be necessary to follow a specific and different approach for on-line auction.

Vprašanje H2: Ali bi se morala pravila za potrošniško prodajo uporabljati za rabljeno blago, ki se prodaja na javnih dražbah? ***Možnost 1*: Da.** ***Možnost 2*: Ne, bilo bi izključeno iz obsega pravil Skupnosti.**

5.3 General obligations of a seller – delivery and conformity of goods

According to a recent Eurobarometer survey, 66 % of consumers perceive that delivery in the context of cross-border sales may cause more problems than for domestic sales. Adding rules on delivery should increase legal certainty and thereby consumer confidence.

The Directive on Sale of Consumer Goods provides that the seller must deliver goods which are in conformity with the sales contract. However, it does not define the notion of delivery. This is unfortunate, since the moment of delivery is the starting point for time limits for the exercise of fundamental consumer rights, e.g. remedies for non-conformity. The concept of delivery is also important for the passing of the risk[28].

The Directive does not provide for remedies against lack of delivery, late or partial delivery. Regulating such questions in the horizontal instrument would require a definition of delivery.

The horizontal instrument could clarify whether delivery means that the consumer has materially received the goods (i.e. the consumer has acquired physical possession of the good, for example by collecting the ordered car from the dealer) or whether it is sufficient that the goods are put at the consumer's disposal (e.g. the dealer informs the consumer that the ordered car has arrived at his garage and is ready to be picked up). The horizontal instrument could also provide that, as a default rule, delivery takes place when the consumer acquires physical possession of the good. The parties would remain free to agree otherwise.

Vprašanje I1: Kako bi morala biti opredeljena dobava?

[28] See point 5.5 in this annex.

Možnost 1: **Dobava bi pomenila, da potrošnik fizično prejme blago (tj. blago je predano potrošniku).**

Možnost 2: **Dobava bi pomenila, da je blago potrošniku na voljo ob času in na kraju, določenem v pogodbi.**

Možnost 3: **Dobava bi praviloma pomenila, da potrošnik fizično prevzame blago, toda strani se lahko dogovorita drugače.**

Možnost 4: **Status quo: izraz dobava ne bi bila opredeljena.**

5.4 The passing of risk in consumer sales

An issue connected to the definition of delivery is whether the horizontal instrument should regulate the passing of risk in consumer sales, i.e. the question of the point at which the professional bears the risk and the cost of any deterioration or destruction of the good and when this risk passes to the consumer, e.g. in a situation where a good is damaged or destroyed while in transit from the seller to the consumer. At the moment, the issue is regulated differently in the Member States. In some Member States the risk passes to the buyer at the time of the conclusion of the contract while in others property does not pass with the conclusion of the sales contract but with the delivery.

The passing of the risk could be linked to the moment of delivery. Depending on the definition of delivery, this could be at the time when the consumer acquires physical possession of the good or at an earlier stage.

Vprašanje I2: Kako bi se moral urejati prenos tveganja pri potrošniških prodajah?

Možnost 1: **Prenos tveganja bi se urejal na ravni Skupnosti in bi bil povezan s trenutkom dobave.**

Možnost 2: **Status quo: prenos tveganja bi urejale države članice, kar bi posledično privedlo do različnih rešitev.**

5.5 Conformity of goods

5.5.1 Introduction

The duty of the seller to deliver goods in conformity with the contract is the cornerstone of the Directive on Consumer Sales. The Directive establishes a presumption that goods are in conformity with the contract if they fulfil a series of conditions which are considered to be implied by the contract (e.g. that the goods are fit for the purposes for which goods of the same type are normally used).

5.5.2 Extension of time limits

Under the directive, the seller is liable for any lack of conformity which existed at the time of delivery and becomes apparent within two years from that moment (legal guarantee). The Directive does not regulate the suspension or interruption of the two-year period in the event of repair, replacement or negotiations between seller and

consumer. Some Member States have introduced specific rules on the extension of the period during which the seller is liable while the seller is trying to cure the defect, whereas others have not introduced such rules. This has led to significant divergences among national laws impeding cross border trade. A horizontal instrument could provide that the duration of the legal guarantee is extended for a period corresponding to the time during which the consumer was not able to use the goods because some remedy was being performed.

Vprašanje J1: Ali bi po horizontalnem aktu morali biti roki v primeru neskladnosti podaljšani za obdobje, v katerem so bila izvedena pravna sredstva?

***Možnost 1*: Status quo: brez sprememb.**

***Možnost 2*: Da. Horizontalni akt bi določal, da se trajanje pravnega jamstva podaljša za obdobje, v katerem potrošnik ni mogel uporabljati blaga zaradi izvedbe pravnih sredstev.**

5.5.3 Recurring defects

It may happen that defects which became apparent within two years from delivery re-appear after the expiry of the legal guarantee, even though they have been repaired. In these cases, consumers are left with goods which were already defective at the moment of delivery, but for which any further repair is at the expense of the consumers. Some Member States have introduced specific rules to deal with recurring defects.

A horizontal instrument could provide that when the seller repairs the goods during the period of the legal guarantee, the guarantee is automatically extended to cover any future re-emergence of the same defect for a period to be specified since repair. The issue of recurring defects could also be relevant in the context of remedies, possibly justifying a consumer's claim for replacement instead of another repair.

Vprašanje J2: Ali bi moralo biti jamstvo avtomatično podaljšano v primeru popravila blaga, tako da bi vključevalo ponovna popravila zaradi iste napake?

***Možnost 1*: Status quo: jamstvo ne bi bilo podaljšano.**

***Možnost 2*: Trajanje pravnega jamstva bi bilo podaljšano za obdobje, ki bi bilo določeno po popravilu, tako da bi vključevalo ponovna popravila zaradi iste napake.**

5.5.4 Second-hand goods

Member States may currently provide that, in case of second-hand goods, the seller and the consumer may agree on a shorter time period for the liability of the seller, provided this period is not less than one year. Varying conditions in different Member States cause legal uncertainty.

This could be corrected by eliminating the possibility for the seller and the consumer to agree on a shorter time period of liability. This should not create any

disproportionate burden on professionals since they would only remain responsible for those defects which already existed at the moment of delivery[29].

Another option could be to allow professionals and consumers throughout Europe to agree on a shorter period for the seller's liability for lack of conformity.

Vprašanje J3: Ali bi morala obstajati specifična pravila za rabljeno blago?

***Možnost 1*: Horizontalni akt ne bi vključeval nobenega odstopanja za rabljeno blago: prodajalec in potrošnik se ne bi mogla dogovoriti o krajšem obdobju za odgovornost glede napak pri rabljenem blagu.**

***Možnost 2*: Horizontalni akt bi vključeval specifična pravila za rabljeno blago: prodajalec in potrošnik se lahko dogovorita o krajšem obdobju za odgovornost glede napak pri rabljenem blagu (toda ne krajšem od enega leta).**

5.6 Burden of proof

The Directive establishes a rebuttable presumption that any lack of conformity which becomes apparent within six months from delivery shall be presumed to have existed at the time of delivery. However, such presumption does not apply when it is incompatible with the nature of the goods or the nature of the lack of conformity.

The Commission has been informed that it is difficult to apply a system with a rebuttable presumption that can only be used when it is compatible with the nature of the goods and the defects. Once the six-month period has passed, consumers have to prove a fact (the existence of the defect at the time of delivery) which is extremely difficult to establish without access to relevant technical data and/or specialised assistance. Even during the first six months it is in each case necessary to examine whether the consumer can actually invoke the presumption and obtain the reversal of the burden of proof. This way the reversal of the burden of proof serves de facto as a limitation of the legal guarantee[30].

The Commission wonders if the present regime should not be changed. A horizontal instrument could provide that the professional would have to prove that the defects did not exist at the time of delivery since the seller is better placed than the consumer to access relevant data (e.g. by contacting the producer) and provided that the consumer acts in good faith. In any case the reversal of the burden of proof applies only if compatible with the nature of the goods and of the defects. The seller would, therefore, still be able to escape this reversal of the burden of proof in case of normal wear and tear.

Vprašanje J4: Kdo bi moral dokazati, da so napake ob času dobave že obstajale?

---

29 In addition, as it is mentioned below, the presumption that the defects which become apparent within six months from delivery were already existent at that moment only applies if it is not incompatible with the nature of the goods and the nature of the defects. These rules ensure an adequately differentiated treatment of second hand goods vis-à-vis new products.

30 For instance in some Member States, after the six months period, consumers are forced by the sellers to prove the existence of the defect at the moment of delivery by producing expensive technical reports.

***Možnost 1*: Status quo: v prvih šestih mesecih bi moral dokazati poslovni subjekt, da napaka ob času dobave ni obstajala.**

***Možnost 2*: Poslovni subjekt bi moral dokazati, da napaka ni obstajala ob času dobave za celotno trajanje pravnega jamstva, v kolikor bi to bilo združljivo z naravo blaga in z napakami.**

5.7 Remedies

5.7.1 Introduction

In the context of consumer sales, remedies should lead to the fulfilment of consumers' reasonable expectations in relation to the contract. However, the Directive provides for remedies only in the case of non-conformity and not other kinds of breaches of contract, e.g. when the goods are not delivered at all. Consumers perceive the existing rules as unsatisfactory. Approximately 70 % of consumers state that when buying goods cross-border it is harder to resolve problems such as returns or price reduction in comparison with the domestic situations.

As mentioned in point 4.9 in this annex, the horizontal instrument might provide for some general remedies, which would apply to any breaches of consumer contracts. The remaining, sale-specific remedies (repair and replacement) could continue to be available only in case of non-conformity of the goods.

5.7.2 The order in which remedies may be invoked

Currently the Directive provides for a particular order in which remedies may be invoked. Reduction of price or termination of contract can only be invoked if repair and replacement are impossible or disproportionate. The Commission has been informed that it is difficult for consumers to assess whether a professional's claim that a particular remedy would be disproportionate is right or not.

A horizontal instrument could allow consumers to choose freely amongst the available remedies in case of wrong performance. However, to limit the economic burden on the professional, termination of contract would remain available only in case of non-performance and breaches that are so serious as to give consumers reasonable grounds to refuse correct performance.

Alternatively, the horizontal instrument could maintain the current sequence of remedies, with some amendments. For instance, it could provide that the reduction of the price is available immediately as an alternative to repair and replacement, while at the same time altering the conditions under which the consumer can "move" from these first-line remedies to the termination of contract (e.g. in the case of recurring defects).

Vprašanje K1: Ali bi moralo biti potrošniku dovoljeno, da svobodno izbira razpoložljiva pravna sredstva?

***Možnost 1*: Status quo: potrošniki bi bili obvezani, da najprej zahtevajo popravilo/nadomestilo, za nižjo ceno ali odpoved pogodbe pa bi lahko zaprosili, samo če druga pravna sredstva ne bi bila na razpolago.**

Možnost 2: **Potrošniki bi lahko že na začetku izbrali katero koli razpoložljivo pravno sredstvo. Vendar pa bi bila odpoved pogodbe mogoča samo pod določenimi pogoji.**

Možnost 3: **Potrošniki bi bili obvezani, da najprej zahtevajo popravilo, nadomestilo ali nižjo ceno, za odpoved pogodbe pa bi lahko zaprosili, samo če navedena pravna sredstva ne bi bila na razpolago.**

5.8 Notification of the lack of conformity

The Directive allows Member States to provide that the consumer must inform the seller of the lack of conformity within a period of no less than two months from the moment of discovery in order to benefit from his rights. Most Member States have made use of this option, some of them waiving this obligation only in certain circumstances. The horizontal instrument should eliminate the existing divergences, which cause confusion for consumers and businesses.

Vprašanje K2: Ali bi morali potrošniki prodajalca obvestiti o neskladnosti?

Možnost 1: **Uvedla bi se obveznost glede obveščanja prodajalca o kakršni koli napaki.**

Možnost 2: **Uvedla bi se obveznost glede obveščanja v nekaterih primerih (če prodajalec na primer deluje v nasprotju z zahtevo o načelu dobre vere ali pa je skrajno malomaren).**

Možnost 3: **Obveznost glede obveščanja znotraj določenega obdobja bi bila odpravljena.**

5.9 Direct producers' liability for non-conformity

A number of Member States have introduced various forms of direct liability of producers. These differ considerably as to the conditions and modalities. The horizontal instrument may address these divergences by introducing rules on the direct liability of producers (e.g. the introduction on an EU wide producer's liability) so that consumers would be able to request certain remedies directly from the manufacturer (and possibly from the importer) throughout the EU. This would eliminate possible internal market barriers and would favour especially consumers buying cross-border. A more detailed analysis can be found in the Report on the implementation of the Consumer Sales Directive.

The issue of producers' liability in the context of the review of the acquis is limited to situations where a good is not in conformity with the consumer contract, e.g. the product does not have the quality or characteristics that the consumer is entitled to expect. Liability for damage caused by the defectiveness of a product, i.e. death, personal injuries or destruction of any item of property other than the defective

product itself, is regulated by the Product Liability Directive and falls outside the scope of the review[31].

Vprašanje L: Ali bi s horizontalnim aktom morala biti uvedena neposredna odgovornost proizvajalcev za neskladnost?

***Možnost 1*: Status quo: na ravni EU ne bi bilo uvedeno nobeno pravilo o neposredni odgovornosti proizvajalca.**

***Možnost 2*: Uvedena bi bila neposredna odgovornost za proizvajalce pod zgoraj navedenimi pogoji.**

5.10 Consumer Goods Guarantees (Commercial guarantees)

On top of the rights conferred upon consumers by legislation, sellers or producers may offer consumers additional rights on a voluntary basis (a so-called commercial guarantee). They can, for example, grant consumers certain rights in case the goods do not meet the specifications set out in the guarantee statement and in associated advertising.

5.10.1 Content of the commercial guarantee

The directive does not address the question of what happens if the guarantee statement omits to inform the consumer on the content of the guarantee. It has been stated that the current situation may mislead consumers who rely on such vague statements without checking whether they are actually granted any additional rights.

A horizontal instrument could remedy this situation by providing a default content of a guarantee setting out basic rights which the guarantee holder should have if these are not spelled out in the guarantee document. These may include a right to replacement or repair if goods are not in conformity with the contract. If the duration of the commercial guarantee is not indicated it could apply to the estimated life-span of the goods. It would have to be EU-wide. Finally, the costs of invoking and performing the guarantee would be borne by the guarantor.

Vprašanje M1: Ali bi moral horizontalni akt določati standardno vsebino tržnih garancij?

***Možnost 1*: Status quo: horizontalni akt ne bi vključeval nobenih standardnih pravil.**

***Možnost 2*: Uvedena bi bila standardna pravila za tržne garancije.**

5.10.2 *The transferability of the commercial guarantee*

The directive does not regulate the issue of the transferability of the commercial guarantee to subsequent buyers. This is important for consumers who intend to re-sell a product as well as for subsequent buyers who would like the products still to be

[31] Council Directive 85/374/EEC of 25 July 1985 on the approximation of the laws, regulations and administrative provisions of the Member States concerning liability for defective products.

covered by the commercial guarantee especially in the context of a cross-border transaction.

The horizontal instrument may address this problem by providing that a guarantee would benefit also subsequent buyers of a product. Such a rule could have a mandatory or default character (i.e. the seller would be able to limit the transferability of the guarantee in certain circumstances).

Vprašanje M2: Ali bi moral horizontalni akt urejati prenosljivost tržne garancije?

***Možnost 1*: Status quo: pravila Skupnosti ne bi urejala možnosti prenosa tržne garancije.**

***Možnost 2*: Uvedeno bi bilo obvezujoče pravilo, po katerem je garancija avtomatično prenesena na nadaljnje kupce.**

***Možnost 3*: Horizontalni akt bi določal prenosljivost standardnega pravila, tj. garant bi lahko izključil ali omejil možnost prenosa tržne garancije.**

5.10.3 *Commercial guarantees for specific parts*

In the case of complex goods (e.g. cars) producers offer commercial guarantees limited to specific parts. The horizontal instrument could make sure that consumers are clearly informed on which parts are covered by a particular guarantee. If such information is not provided the limitation would be without any effect.

Vprašanje M3: Ali bi moral horizontalni akt urejati tržne garancije, omejene na določen del?

***Možnost 1*: Status quo: horizontalni akt ne bi urejal možnosti določitve tržne garancije, omejene na določen del.**

***Možnost 2*: Horizontalni akt bi določal samo obveznosti glede obveščanja.**

***Možnost 3*: Horizontalni akt bi vključeval obveznost glede obveščanja in bi praviloma določal, da garancija krije celotno pogodbeno blago.**

6. ***Other issues***

In this document stakeholders are consulted on a number of issues that have been identified as important in the context of the review of the consumer acquis. The Commission welcomes information and suggestions on any other matter deemed to be pertinent and relevant to overall objectives of the review.

Vprašanje N: Ali v okviru zakonodaje o varstvu potrošnikov obstajajo še druga vprašanja ali področja, ki bi jih bilo treba podrobneje raziskati ali obravnavati na ravni EU?

PRILOGA II

CONSUMER DIRECTIVES UNDER REVIEW

Council Directive 85/577/EEC of 20 December 1985 to protect the consumer in respect of contracts negotiated away from business premises, OJ L 372, 31.12.1985, p. 31.

Council Directive 90/314/EEC of 13 June 1990 on package travel, package holidays and package tours, OJ L 158, 23.6.1990, p. 59.

Council Directive 93/13/EEC of 5 April 1993 on unfair terms in consumer contracts, OJ L 95, 21.4.1993, p. 29.

Directive 94/47/EC of the European Parliament and of the Council of 26 October 1994 on the protection of purchasers in respect of certain aspects of contracts relating to the purchase of a right to use immovable properties on a timeshare basis, OJ L 280, 29.10.1994, p. 83.

Directive 97/7/EC of the European Parliament and of the Council of 20 May 1997 on the protection of consumers in respect of distance contracts, OJ L 144, 4.6.1997, p. 19.

Directive 98/6/EC of the European Parliament and of the Council of 16 February 1998 on consumer protection in the indication of the prices of products offered to consumers, OJ L 80, 18.3.1998, p. 27.

Directive 98/27/EC of the European Parliament and of the Council of 19 May 1998 on injunctions for the protection of consumers' interests, OJ L 166, 11.6.1998, p. 51.

Directive 1999/44/EC of the European Parliament and of the Council of 25 May 1999 on certain aspects of the sale of consumer goods and associated guarantees, OJ L 171, 7.7.1999, p. 12.